

NEW YORK TIMES
bestselerių autorė

„Tobulas šiuolaikinis
meilės romanas!“
RT Book Reviews

KOVALSKIAI

shannon
stacey

Lik tavo

svajonių knygos

...

pramoga laikas sau
geras poilsis teigiamos emocijos
pabėgimas nuo kasdienybės
išlaisvintos mintys ir svajonės
švelnus prisilietimas žvaigždėtas dangus
lakštingalos giesmė saulės vonios
sielos masažas
medžių ošimas saldus miegas
žaismingumas tikri jausmai
optimizmas
balandžiai $I + M = KM$ lengvumas
boružėlė dviračiai
ramybė pieva
juokas

...

**shannon
stacey**
Lik tavo

Romanas

Vilnius
2021

1

– SMAGINAISI ANT 78-ŪJŲ *FORD GRANADOS* GALINĖS SĖDYNĖS su Džozefu Kovalskiu, – už kuri tik Dž. D. Selindžeris buvo didesnis atsiskyrėlis, – ir neketinai man to papasakoti?

Kerė Daniels sušliurpė paskutinius tirštoko glotnučio likučius pro šiaudelį ir pažvelgusi į savo viršininę gūžtelėjo pečiais.

– O *pati* norėtum, kad kas nors apie tai sužinotų?

– Kad mylėjaisi su Džozefu Kovalskiu?

– Ne, kad darei tai ant galinės 78-ųjų *Granados* sėdynės, – Kerė net nenutuokė, kaip Tinai Dešanel pavyko išknisti faktų apie jos meilės nuotykius mokykloje, tačiau jautė, kad papuolė į tikrą bėdą.

Prabangaus kassavaitinio pramogų leidinio žurnalistė, kuriai buvo mokama itin padoriai, neturėtų slėpti, kad taip gerai kūniškai pažįsta įžymybę, kuri puikuoja tarp vyriausiosios žurnalo redaktorės geidžiamiausiųjų. Nuslėpdama tokį gardų informacijos kąsnelį Kerė tikrai nepadėjo sau priartėti prie redaktorės kėdės.

Iš rankinės išsitraukusi nuotrauką Tina stumtelėjo ją per stalą Kerės link. Ši stengėsi nenuleisti akių ir į ją nežiūrėti. Mintyse karštligiškai sudarinėjo trumpą sąrašą žmonių, žinojusių, kad dėl jos aistringo kvėpavimo aprasojų vieno baisiausių automobilių šios pramonės istorijoje langai. Tai galėjo būti jos draugai. Policininkas, pabeldęs į apgaravusį langą prožektoriumi pačią netinkamiausią akimirką. Jos tėvai, nes policininkas tą vakarą buvo itin prastos nuotaikos. Kokie šeši šimtai tais metais jos mokyklą lankiusių mokinių ir visi kiti, kam *jie* viską papasakojo.

Galbūt *trumpas sąrašas* ir ne pats tinkamiausias apibūdinimas.

– Juk tai buvo prieš du dešimtmečius, – atkreipė dėmesį Kerė, nes viršininė, akivaizdu, laukė, kad ji ką nors pasakytų. – Gerokai pasenusi sensacija. O štai tu įsiviliojai mane į spąstus pasiūlusi pralėkti po parduotuves.

Aplink jų lauko kavinės stalą iš tikrųjų buvo pridėliota tiek maišų ir maišelių su pirkiniais, kad su jais vargu ar būtų susidorojęs steroidų pripumpuotas krovininis mulas. Tačiau dabar Kerė suprato, kad Tina leido jai atsipalaiduoti gydomąja pirkinė terapija *prieš* pranešdama blogą naujieną. Ir tai jos nė kiek nestebino. Tina Dešanel – žiniasklaidos ryklė ir bet koks draugiškas gestas turėjo būti vertinamas kaip aštrių dantų suleidimo į pasturgalį preliudija.

– Įviliojai į spąstus? – Tina pakartojo gana garsiai, kad sutrikdytų jaunos Holivudo žvaigždučių porelės viešą meilės demonstraciją prieš bulvarinių leidinių

paparacus. Ir pati Kerė gali atsidurti šių pasiutusių šunų gaujoje, jei tinkamai nesusitvarkys su iškilusia problema. – Kaip manai, aš pati jaučiuosi? – tęsė Tina. – Susisiečiau su moterimi, kuri savo interneto tinklaraštyje užsiminė lankiusi mokyklą su Džozefu Kovalskiu. Teko pakloti nemažai pinigų, kad ji teiktųsi atsiųsti man kokių nors įrodymų. Tarp jų buvo kelios nuotraukos. Moteris buvo tokia maloni, kad net užrašė ant jų, kokie žmonės ten užfiksuoti.

Kerė nebuvo nei akla, nei kurčia, todėl aiškesnės užuominos nebelaukė. Vienu pirštu idealiai nulakuotu nagu ji užkabino nedidelio formato nuotrauką ir ją prisitraukė.

Iš nuotraukos į ją žvelgė besišypsanti mergina. Buvo apsirėngusi rožinį pūkuotą megztinį, aptemptus blukintus džinsus, avėjo rožinius aukštakulnius. Juodu pieštuku apvestos tamsiai rudos akys atrodė dar tamsesnės, lūpos, paryškintos rožiniu blizgiu, o šukuosena savo apimtimi prilygo Viskonsino valstijai.

Prisiminusi tas plaukų sukimo žnyplių ir lako balionėlių dienas Kerė nesusilaikiusi šyptelėjo. Jei Aplinkos apsaugos agentūra būtų laiku nutraukusi jų komandos palaikymo būrelio veiklą, klimato atšilimas šiomis dienomis būtų ne tokia opi problema.

Tada jos akys nukrypo į vaikinuką. Jis stovėjo atsirėmęs į šlykščiai bjaurios rudos spalvos automobilį. Rankomis buvo apsivijęs Kerės liemenį. Žydros Džo akys buvo tamsios kaip jo mokyklinis nertinis, o žvilgsnyje švietė ne tik jaunatviškas nekaltumas, bet ir išdykėliški velniukai. O tos nepaprastai patrauklios duobutės

skruostuose – jas pamačiusi Kerė iš karto sutirpdavo. Šviesiai rudus Džo plaukus dengė *Red Sox* komandos kepurė su snapeliu, tačiau jai nereikėjo, kad nuotrauka tai primintų. Kerė vis dar prisiminė, ką reiškia justišios sruogas, slystančias jai tarp pirštų.

Vis dar stebino tai, kaip stipriai kartais jo ilgėdavosi.

Tačiau kas tas žmogus už kadro, kuriam jie šypsojosi? Kerė stengėsi atkapstyti tai tolimiausiose smegenų kertelėse. Ji atplėšė žvilgsnį nuo laimingos porelės ir perskaitė užrašą apačioje.

Džo Kovalskis ir jo mergina Kerė Daniels, kelios valandos iki to, kai policininkas pričiupo juos besiglamžančius automobilyje atokiame keliuke ir apie tai telefonu pranešė jų tėvams. Sklido gaudų, kad po to, kai Džo parvežė ją namo, ponas Danielsas vijosi jį iki pat namų grasindamas golfo lazda.

Kerė piktai prunkštelėjo.

– Tėtis jį vijosi tik iki kito kvartalo. Net 78-ųjų *Granada* gali pasprukti nuo apkūnaus pusamžio vyriškio, grūmojančio golfo lazda.

– Man tai visai neatrodo juokinga.

– Na, tu nematei, kaip mano tėvukas lėkė paskui galinius automobilio žibintus gatvės viduriu, apsirengęs chalatu. Nors tada ir man nebuvo labai smagu.

– Kere, susikaupk, – Tinos kantrybė turėjo ribas. – Primink man, ar ne kasdien praeini pro skelbimų lentą vestibulyje?

– Taip.

– Ir ar tavo akys neužkliūdavo už lapo, pažymėto žurnalo „Dėmesio centre“ *Geidžiamiausieji?*

– Užkliūdavo.

– Ir gal netyčia atkreipei dėmesį, kad jau kelerius metus Džozefas Kovalskis eilėje užima garbingą trečią vietą? – Kerė linktelėjo galva ir Tina per stalą palinko prie jos. – *Tu* gausi man išskirtinį interviu su tuo vyru.

– Arba?

Tina atsilošė kėdėje ir sukryžiuavo rankas ant krūtinės.

– Kere, nenorėčiau, kad reikėtų eiti taip toli. Klausyk, jau vienuolikta to vyro knyga pakliūva tarp perkaamiausių. Pagal ją pastatytas filmas šią vasarą *tikrai* taps žiūrimiausiu dešimtmečio filmu. Jame norėjo filmuotis daugiau žymiausių aktorių nei pereina raudonuoju kilimu per Oskarų teikimo ceremoniją. Be to, jo gyvenimą dengia visiškos paslapties skraistė.

– Nesuprantu, kodėl taip nori jį pričiuopti. Juk jis tik vienas iš nemenko autorių būrio.

– Džozefas Kovalskis nėra tiesiog rašytojas. Jis taip puikiai privertė žiniasklaidą šokti pagal jo dūdelę, kad tapo tikra įžymybe. Prabangūs Niujorko vakarėliai su ta pritrenkiančia raudonplauke Lorena Hakins, užsikabinusia jam už parankės. Staiga Lorena iškelia jam multimilijoninį ieškinį dėl sukkelto emocinio streso. Jis atsikrato ja sumokėdamas pagal konfidencialumo susitarimą ir staiga visiškai dingsta iš viešumos? kažkas už to slypi. Ir aš noriu gauti tą istoriją. Mūsų skaitytojai praris šitą gardų kąsnelį nė nekramtę, o žurnalas „Dėmesio centre“ pasirūpins, kad jis atsidurtų ant jų

lėkščių, nes jus sieja artimas ryšys. Niekas kitas negali tuo pasigirti.

– Siejo. Mus *siejo* ryšys, – Kerė atsiduso ir stumtelėjo nuotrauką per stalą Tinai, nors būtų mielai ją pasilikusi, kad vėliau galėtų dar kartą ilgesingai apžiūrėti. – Prieš aštuoniolika metų.

– Tu buvai jo mokyklos meilė. Nostalgija – labai galingas ginklas, mieloji! Be to, sklinda gandų, kad jis vis dar vienišas.

Kerė *žinojo*, kad jis neturi poros, nes Danielsai ir Kovalskiai vis dar gyveno tame pačiame nedideliame miestelyje Naujajame Hampšyre, nors ponas ir ponija Kovalskiai persikraustė į didesnę ir gražesnę namą. Pasak Kerės mamos, į *gerokai* didesnę ir gražesnę namą.

– Šioje srityje prasimušei greitai ir kilai labai sparčiai, – tęsė Tina, – nes turi aštrius instinktus ir moki susidraugauti su žmonėmis, be to, visada tavimi pasitikėjau. Bet tokio...

Tina nebaigė sakinio, tačiau Kerė ir taip viską aiškiai suprato. Ji turi gauti šį išskirtinį interviu arba jos karjera žurnale „Dėmesio centre“ baigsis čia ir dabar. Galės pradėti viską iš pradžių nuo apatinio kokio nors žurnalo karjeros laiptelio. O kadangi karjera jai gyvenime buvo svarbiausia, šio grasinimo negalėjo taip paprastai praleisti pro ausis.

Tačiau vėl tektų susitikti su Džo. Ar sugebėtų tai padaryti? Ši mintis ją ne tik intrigavo, bet ir kėlė paniką.

– Tina, jis neatskleis man savo itin uždaro asmeninio gyvenimo paslapčių ir nesutiks, kad istoriją paskelbtume žurnale vien todėl, kad vyresnėse klasėse

sugadinome kelis amortizatorius. Buvo smagu, bet kad buvo *labai* gerai, nepasakyčiau.

Kerė melavo net neraudonuodama. Džo Kovalskis buvo jos seksualinio gyvenimo pavyzdys. Bjaurus automobilis, muzikos grupės *Whitesnake* kasetė, pigus vynas ir Džo – tai vis dar buvo dešimties būdų sąrašo, kaip pasiekti geriausią orgazmą, viršuje. Tina liežuviumi perbraukė dantis. Kerė pakankamai gerai pažinojo savo viršininę. Ši ruošėsi svarbiausiam argumentui.

– Dabartines tavo straipsnių temas jau perdaviau kitiems, – pranešė Tina. Net jai buvo neįprasta taip kištis į Kerės statusą žurnale turinčio žmogaus darbą.

– Tai visiškai nepriimtina, Tina. Tu peržengi visas...

– Daniels, negaliu peržengti ribų, kurių neturiu. Šis žurnalas yra mano, o tavo paskyrimas jo redaktore priklauso nuo to, gausi interviu su Kovalskiu ar ne. Viskas paprasta kaip du kart du, – iš rankinės ji išsitraukė dar vieną lapą ir stumtelėjo jį Kerei. – Čia tavo skrydžio informacija.

ATSISKYRĖLIS perkamiausių knygų autorius, dėl kurio vyko ši karšta diskusija, kaip tik bandė apsispręsti, ko nori – tradicinės ar terijakio skonio vytintos jautienos, kai išgirdo, kad į miestelį grįžo Kerė Daniels.

Džo Kovalskis linktelėjo kasininkei, net nebaigusiai aptarnauti kliento, kad būtų pirmoji, pranešusi jam šią naujieną. Tai ne pirmas kartas, kai Kerė pasirodo čia. Jei per šiuos aštuoniolika metų ji nebūtų aplankiusi savo tėvų, Džeinė Daniels būtų pati nuskridusi į Los Andželą ir atsitempusi dukrą namo už ausų.

Tačiau tai buvo pirmas sykis, kai Kerė grįžo tam, kad susirastų jį.

– Ji visų klausinėjo tavo telefono numerio, – stebėdama Džo kaip išbadėjusi piranija bėrė kasininkė. – Žinoma, niekas nė neketina jai jo duoti, nes visi žinome, kaip vertini savo privatumą.

Ir dar todėl, kad niekas ir neturi Džo telefono numerio, tačiau jis nesivargino to priminti. Buvo nustebęs, kad Kerė užtruko taip ilgai. Seniai žinojo, kad Tina Dešanel neatlyždama persekioja jo agentą.

– Gal ją paskyrė klasės susitikimo komiteto nare, – Džo tarstelėjo kasininkei ir ši akivaizdžiai nusivylė. Komitetų veikla nebuvo geras gandų šaltinis.

Žiniasklaidos atstovai Džo agentą persekiojo metų metus, bet tik Tina Dešanel – tikras atkaklumo įsikūnijimas – buvo Kerės Daniels viršininkė. Džo stebėjo Kerės karjerą nuo pat pradžių. Laukė to momento, kai ji parduos jį. Tačiau taip neatsitiko. Galbūt iki šios akimirkos.

Nors ir ne toks atsiskyrėlis kaip Selindžeris, Džo labai brangino savo privatumą. Naujosios Anglijos gyventojų nusiteikimas prieš atvykėlius, lėdančius ne į savo reikalus, ir jo finansinis dosnumas – sporto ir žaidimų aikštelių, paramos bibliotekai ar bet kokių kitų miestelio poreikių tenkinimo forma – nupirko jam vietinių lojalumą. Kai Džo pasiekė karjeros aukštumas, iš miestelio išvykę bendraklasiai neprisiminė apie jį nieko, kas galėtų duoti peno paskaloms.

Niekas – be teisininkų, jo šeimos ir Lorenos – nežinojo konfidencialaus susitarimo detalių. Ji pati, jei tik

sumanytų viską išplepėti, būtų finansiškai sužlugdyta. O Džo ir Kerè, kad ir kaip būtų keista, žiniasklaidos pranešimuose, kuriuos nuolat stebėjo jo leidėjas, niekada nebuvo susieti. Nepaisant viešos ir triukšmingos diskusijos apie naująjį filmą, į asmeninį Džo gyvenimą niekas nelindo.

– Tu dar per jaunas klasės susitikimams, – plasnodama gerokai jai per jaunatviškomis blakstienomis cypatelėjo Tifanė.

Prigriebsiu po pustuzinį abiejų rūšių – mesdamas džiovintos jautienos maišelius į parduotuvės vežimėlį mintyse nusprendė Džo. Sąrašė dar buvo daug nepaimtų prekių, o vietos vežimėlyje jau beveik neliko. Džo mintyse įspyrė sau į užpakalį, kad nepasikvietė Terės važiuoti kartu. Ji būtų galėjusi paimti dar vieną vežimėlį ir atbaidžiusi smalsias kasininkes. Šį vaidmenį Terė puikiai išstobulino. Turbūt todėl, kad turėjo ne vienus metus patirties šiuo amplua.

Tarsi perskaitęs jo mintis, sutraškėjo garsiakalbis.

– Mm... Tifane, ar gali grįžti į pirmą kasą? Po dešimties minučių turiu pasiimti vaikus.

Mergina užvertė akis ir nuėjo į miestelio parduotuvėlės priekį, bet eidama dar atsisuko ir mestelėjo per petį:

– Ji apsistojo pas savo tėvus. Juk žinai, kur jie gyvena.

Na, taip, žino. Tačiau kas jam iš to žinojimo. Kartu su šeima ketino išvykti iš miestelio dviem savaitėms. Būtų gaila, jei praleistų tą žaidimą, sumanytą Kerės. Kad ir koks jis būtų.

Gal tai net nėra tiesa. Faktas, ji miestelyje. Tačiau tai nereiškia, kad nori jam paskambinti. Džo iš patirties žinojo, kad, jei miestelio gandai būdavo per skysti, kad ką nors sudomintų, žmonės gerokai juos patyrėdavo mėšlu iš savo tvartų.

Džo įbedė nematantį žvilgsnį į rūkytos dešros su prieskoniais lazdelių eilę. Jei Kerė Daniels tikrai siekia sužvejoti jo telefono numerį, vadinasi, kažkas viską išplurpė. Ta pasiutusi bjaurybė – moteris, kuriai Kerė dirbo, – turbūt suuodė, kad jos geriausia reporterė kadaise buvo Džo svajonių mergina. Jei tai tiesa, jam ir Kerei tikrai teks susitikti. Tačiau *šįkart* pačiai Kerei teks maldauti. Ne kaip tada, kai prašė jos neišvykti į Kaliforniją.

Prabėgus dviem valandoms, kai išsikrovė maisto produktus namie, pravėrė jų mamos virtuvės duris ir susidūrė su piktomis dvynės sesers akimis. Teresė Kovalskė-Porter šią akimirką *neatrodė* laiminga.

– Tu, kvailas šunsnuki.

Džo patiko žaisti žodžiais – mėgavosi jais, o Terė šaudė it kulkomis. Tokia eiga, kokia jie gimdavo jos galvoje.

– Jau tada buvai asilas, kad taiksteisi su jos nesąmonėmis, – metė sesuo. – O dabar nori dar vienos mėšlo dozės?

– Esu devyniasdešimt devyniais procentais įsitikinęs, kad Kerė čia atsiuntė jos viršininkė, kad pasinaudotų mūsų praeitimi ir įtikintų duoti interviu žurnalui.

– Kerė Daniels ir pati labai gerai moka manipuliuoti žmonėmis. O kas galėtų būti tas vienas likęs procentas, net nenoriu galvoti, nes mane vimdo net nuo tos minties.

Kadaise visa Kovalskių šeima buvo pasipiktinusi Kerės elgesiu, tačiau Terė jos nekeitė. Ne todėl, kad mokėjo ilgai pykti – to iš jos irgi neatimsi, bet dėl to, kad Kerė ją įskaudino dar prieš sužeisdama Džo širdį.

Terė ir Kerė draugavo nuo pat vaikų darželio laikų, kad ir kaip juokingai jų vardai skambėjo kartu. Bėdos prasidėjo vyresniosiose klasėse, kai poną Danielsą perkėlė į labai aukštą pareigą.

Tėvelio pinigai labai pakeitė Danielsų gyvenimo būdą. Be to, Kerė ėmė sparčiai bręsti ir netrukus aplink ją susibūrė nauja draugų grupelė. Baigiamųjų metų pradžioje Terės ir Kerės draugystė išgaravo kaip dūmas. Ir Terė jai to niekada neatleido. Džo santykiai su Kere buvo vienintelis krislas, kėlęs nesantaiką tarp dvynių.

Būtent todėl Džo pirmiausia norėjo pasikalbėti su Tere.

– Negi tau visai nesmalsu, kokia ji dabar?

– Ne, – Terė iš šaldytuvo išsitraukė skardinę gazuoto gėrimo ir ją atsidarė. Broliui gėrimo nepasiūlė – tai visada būdavo negeras ženklas. – Ji sudaužė tau širdį, o dabar, prabėgus beveik dvidešimčiai metų, nori iš to pasipelnyti ir parduoti tave, kad dar palypėtų karjeros laipteliais. Man ir taip aišku, kokia ji dabar.

Džo išsitraukė kėdę ir prisėdo prie virtuvės stalo.

– Tere, juk tai tik vakarienė. Vakarienė su žmogumi, kuris kadaise mums abiem labai daug reiškė.

– Džozefai, kodėl man iš viso tai pasakoji? Man nuspjauti į Kerę Daniels. Jei nori su ja pavakarieniauti, labai prašom. Esi suaugęs žmogus.

– Noriu, kad mane pridengtum, jei kas nors iš šeimos paklaustų, kur aš.

Terė nusikvatojo ir čiupo nuo šaldytuvo sąrašą, kad dar kartą patikrintų, ar viską sudėjo į visą armiją plastikinių indelių ant grindų prie savo kojų.

– Patikslinu, *beveik* suaugęs žmogus.

– Juk žinai, mama neatstos nuo manęs, kol nebus įsitikinusi, kad esu visiškai pasiruošęs išvykai poryt, nors aš kasmet susiruošiu pirmas. Jei nors kelioms valandoms išnyksiu iš jos radaro, ją ištiks priepuolis.

– Tu tikras kvailys. Mama žino, kad ji mieste. Gali drąsiai pasakyti jai, kad eisi vakarieniauti su mulke, išplėšusia širdį tau iš krūtinės ir dar ant jos pašokinėjusia. Kaži ar užteks trijų žemės riešutų kremu stiklainių?

– Vykstame tik dviem savaitėms. Ir aš nenoriu, kad visas miestelis sužinotų, kad ketinu pasimatyti su Kere.

– Aštuoni suaugę ir penki vaikai... Trijų turėtų užtekti.

– Tere, – Džo palaukė, kol sesuo pakels akis nuo sąrašo. – Septyni suaugę.

– Ką? Na, taip, – Terė nelinksmi nusijuokė iš savęs. Buvo matyti, kad jai skaudu. – Tai kas čia kvailys, ką?

– Tik jis, – jau ne pirmąkart tarė Džo. – Skambinai skyrybų advokatui, kurį rekomendavo mano teisininkas?

– Paskambinsiu po išvykos, – Terė pakėlė ranką, kad nutildytų Džo jam dar nepradėjus ką nors sakyti. – Niekada nemaniau, kad taip pasakysiu, bet mieliau pasikalbėsiu apie Kerę Daniels.

– Kaip nori. Jei ji sutiks su manimi pavakarieniauti, visiems pasakysiu, kad rytoj vakare turiu susitikimą Bostone. Ar pridengsi mane?

– Kodėl negalėjai ir *man* taip pasakyti? – akivaizdžiai susierzinusi paklausė Terė.

– Apsvarsčiau ir tokį variantą. Tačiau kartą jau nuslėpiau nuo tavęs, kad bendrauju su Kere, ir, kai tai sužinojai, tave tai labai įskaudino. Nenoriu, kad taip vėl atsitiktų.

Sesuo atsiduso ir Džo pajuto pergalės skonį.

– Pridengsiu, bet vis tiek manau, kad esi idiotas. Kiek marinuotų agurkėlių stiklainių sunaikinome pernai?

Sudomino? Pirkite knygą TIK TAVO
bene geriausia kaina [ČIA](#)

kai norisi
smagiai praleisti laiką

*Dar viena galimybė užbaigti tai,
ką pradėjo...*

Kerės Daniels viršininė sužino, kad viena geriausių jos darbuotojų labai artimai pažinojo atsiskyrėlį perkamiausių siaubo trilerių autorių Džo Kovalskį, ir priverčia Kerę rinktis: gauti interviu arba ieškotis naujo darbo.

Džo niekada nepamiršo pirmosios merginos, sudaužiusios jam širdį, todėl išgirdęs, kad Kerė grįžo į miestelį ir nori jį susirasti, pasijunta suintriguotas. Jis pateikia įžūlų pasiūlymą: vykti su jo šeima į kasmetinę stovyklavimo išvyką, o už kiekvieną kartu praleistą dieną Kerė galės užduoti po vieną klausimą.

Džo ir Kerės tarpusavio trauka tokia pat stipri kaip purškalas nuo vabzdžių gamtoje, bet Džo sesuo vis dar nori atkeršyti už sudaužytą brolio širdį. Kas galėjo numanyti, kad šiek tiek šantažo, didžiulės šeimos bruzdesys ir karštos romantiškos akimirkos privers Kerę prisiminti senąją svajonę apie Kerės ir Džo ilgai ir laimingai?

romantika ♥♥♥♥♥♥♥♥
aistra ♥♥♥♥♥♥♥♥
drama ♥♥♥♥♥♥♥♥
intriga ♥♥♥♥♥♥♥♥
draugystė ♥♥♥♥♥♥♥♥
humoras ♥♥♥♥♥♥♥♥

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!